

účet bavlnu nakupoval, zpracovával nebo zpracovávatí dával a různým podnikatelům, mezi nimi i st-li, prodával, jsa kromě toho chalupníkem, jehož hlavním zaměstnáním bylo zemědělství.

K těmto vývodům stížnosti je předem poznamenati, že závěrečný poukaz, že Antonín B. byl chalupníkem, jehož hlavním zaměstnáním bylo zemědělství, vybočuje z okruhu ostatních vývodů, jimiž se st-l snaží dovoditi nepřipustnost povinného pojištění Antonína B. s hlediska odst. 2, a míří na ustanovení odst. 1, jenž z pojistné povinnosti vylučuje zaměstnání vedlejší, a jest proto vyřízen úvahou, jež byla podána v první části tohoto nálezu. V této druhé části nálezu jest proto poukaz ten ponechati beze zřetele a jest přihlédnouti jen k poukazům zbývajícím.

V jejich rámci bylo pak uvážiti:

Již nahoře bylo citováno ustanovení § 1 odst. 2 zák. nemoc. ve znění novely č. 268/19, které praví, že pojištění jsou také domácí dělníci, t. j. osoby, jež nejsouce živnostníky podle řádu živn., pravidelně a nikoliv pouze příležitostně vykonávají živnostenské práce na zakázku jednoho nebo několika zaměstnavatelů mimo dílnu zaměstnavatelovu i tenkrát, byla-li jim práce přidělena osobami zprostředkujícími (skladovními).

Z tohoto ustanovení jde, že stížnost zcela bezdůvodně popírá pojistnou povinnost Antonína B. proto, že jako domácí dělník nepracuje jen pro st-le, nýbrž i pro jiné zaměstnavatele, neboť uvedený předpis stanoví pojistnou povinnost výslovně i pro případ práce na zakázku několika zaměstnavatelů, a nemůže proto uvedená skutečnost proti zásadní pojistné povinnosti domácího dělníka býti právem namítána.

Zbývají pak již jen dvě námitky. Předně, že Antonín B. bavlnu jemu ke zpracování odevzdanou nezpracovával sám, nýbrž dával ji z části zpracovávatí jinými domácími dělníky, které sám zjednával a platil, čímž po názoru stížnosti přestal býti Antonín B. domácím dělníkem, jak pojem ten má na mysli cit. předpis 2. odst., stav se sám podnikatelem, jenž dává zboží vyráběti domácími dělníky, a za druhé, že Antonín B. mimo bavlnu ke zpracování mu dávanou sám na vlastní účet bavlnu nakupoval, zpracovával nebo zpracovávatí dával a různým podnikatelům, mezi nimi i st-li, prodával, z čehož stížnost dovozuje, že Antonín B. v této své činnosti byl živnostníkem podle živn. řádu a pak ovšem pojistné povinnosti podle cit. 2. odst. § 1 nepodléhal, když podle tohoto předpisu jsou domácí dělníci podrobeni pojistné povinnosti jen potud, pokud nejsou živnostníky podle živn. řádu.

Obě tyto námitky vznesl st-l již ve svém odvolání, leč žal. úřad nezaujal k nim v nař. rozhodnutí stanoviska, nezabývá se jimi ani po stránce právní, ani případně po stránce skutkové. Tím jednak znesnadnil st-li obranu, jednak znemožnil nss-u, aby zákonnost nař. rozhodnutí, jež ve věci st-lovo odvolání zamítlo, bezpečně mohl přezkoumati, pročež zakládá nedostatek ten podstatnou vadu řízení. — — — —

Č. 10.299.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní (Slovensko): * Ve sporech o nemocenské pojištění zaměstnanců, uvede-

ných v zák. č. 117/1926 Sb., platí co do lhůty a místa k podání opravného prostředku proti výměrům nositelů pojištění předpisy zák. č. 221/1924 Sb. (184/1928 Sb.) a nikoliv ustanovení § 17 nař. čís. 4790/1917.

(Nález ze dne 24. ledna 1933 č. 1157.)

V ě c: Firma Ed. A. a spol. v Opavě proti okresnímu úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši o včasnost opravného prostředku ve věci nemocenského pojištění.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním výměrem z 11. února 1930 předepsala okr. nemoc. pojišťovna stěžující si firmě podle § 17 min. nař. č. 4790/1917 pojistné příspěvky nemocenské v částce 68'80 Kč za měsíc leden 1930 za zaměstnance Josefa B. s poučením, že proti tomuto výměru může být do 8 dnů podáno odvolání u okr. nemoc. pojišťovny. Tento platební výměr byl stěžující si firmě doručen dne 15. února 1930, a podala pak firma z něho odvolání, jež zaslala okresnímu úřadu v Ružomberku. Tento okresní úřad postoupil odvolání okresnímu úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši, jenž pak je zaslal okr. nemoc. pojišťovně v L. Sv. Mikuláši. Ve svém vyjádření poukázala okr. nemoc. pojišťovna k tomu, že jde o zaměstnance, podrobeného nemocenskému pojištění podle zák. č. 117/26 a že proto při opravném prostředku proti platebnímu výměru sluší přihlédnouti k ustanovení § 156 zák. čl. XIX:1907, resp. k § 17 a 18 min. nař. č. 4790/17, podle nichž může být proti platebnímu výměru podán rozklad k představenstvu pojišťovny do 8 dnů ode dne doručení platebního výměru, takže rozklad stěžující si firmy, došlý k pojišťovně teprve dne 1. března 1930, je opožděný a má být proto odmítnut.

Nař. rozhodnutím vyslovil okresní úřad v Lipt. Sv. Mikuláši, že odvolání stěžující si firmy odmítá jako opožděné, případně jako podané na nekompetentní místo; v důvodech uvedeno, že na základě ustanovení § 156 zák. čl. XIX:1907 mají být stížnosti proti výměrům pojišťovny podávány v osmidenní lhůtě u nositele pojištění, tedy v přítomném sporu u okr. nemoc. pojišťovny v L. V odpor vzatý výměr byl stěžující si firmě doručen dne 15. února 1930, odvolání však došlo k okr. nemoc. pojišťovně teprve dne 1. března 1930 cestou okresního úřadu, bylo tedy podáno opožděně.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

V přítomném případě předepsala okr. nemoc. pojišťovna v L. stěžující si firmě příspěvky k pojištění nemocenskému podle § 17 min. nař. č. 4790/17 z důvodu, že její zaměstnanec Josef B. jest podroben nemocenskému pojištění podle zák. č. 117/26. Na sporu pak jest jediné otázkou včasnosti opravného prostředku, jež proti onomu platebnímu výměru stěžující si firma podala. Řeše tuto otázku, vycházel nss z těchto úvah:

V § 1 zákona č. 117/26 jest stanoveno, že pro zaměstnance podrobené pojištění podle právních předpisů o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců, čítajíc v to i osoby u pensijních ústavů skutečně pojištěné zůstávají v platnosti ustanovení § 1—10, 13, 19—38 a 41 odst. 1 zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z., jakož i obdobná ustanovení

zák. čl. XIX:1907 a zákonů je pozměňujících a doplňujících, i přes 30. červen 1926. Jinak se vztahují i na tyto osoby ustanovení zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb.

Ve smyslu tohoto předpisu zák. č. 117/26 jest zkoumati, zdali otázku včasnosti opravného prostředku proti vydanému platebnímu výměru jest posouditi podle zák. čl. XIX:1907 a zákonů jej pozměňujících a doplňujících, či podle zák. č. 221/24. Odpověď vyzní pak podle toho, zda ustanovení zák. čl. XIX:1907, resp. norem jej doplňujících a pozměňujících, pokud poskytují podklad pro řešení otázky včasnosti opravného prostředku proti platebnímu výměru pojišťovny, zůstala ustanovením § 1 zák. č. 117/26 zachována v platnosti, či nikoli.

Jde tu o ustanovení § 17 min. nař. č. 4790/1917, jímž byl doplněn § 41 zák. čl. XIX:1907 předpisem, že proti platebnímu příkazu může zaměstnavatel podati do 8 dnů od doručení rozklad u okresní, dělníky pojišťující pokladny, která výměr vydala. Předpisem § 1 zák. č. 117/26 nezůstala však zachována všechna ustanovení zák. čl. XIX:1907, resp. norem jej pozměňujících a doplňujících, nýbrž jen ona, která jsou obdobna ustanovením § 1—10, 13, 19—38 a 41 odst. 1 zák. č. 33 ř. z. z r. 1888, a jest proto porovnat, zda v právě citovaných ustanoveních zák. č. 33/88 ř. z. jest obsažen předpis, za jehož dobu by bylo možno uznati nahoře uvedené ustanovení § 17 min. nař. č. 4790/1917.

Mezi ustanoveními § 1—10, 13, 19—38 a 41 odst. 1 zák. č. 33/88 ř. z. dotýká se řízení opravného jediný předpis a to ustanovení § 41 odst. 1, kdežto předpisy ostatní k řízení opravnému nemají vůbec vztahu. Práví pak § 41 odst. 1, že spory, které vzniknou . . . mezi zaměstnavateli a okresními pokladnami nemocenskými o povinnosti k placení příspěvků . . . rozhodovati bude ve všech případech dozorčí úřad. Jde tu tedy jen o prostý předpis kompetenční, jenž stanoví, kdo má rozhodovati spory, jež vzejdou mezi uvedenými stranami o povinnosti k placení příspěvků, aniž jest cokoli určeno o tom, v jaké lhůtě jest platebnímu výměru, platební povinnost konstitujícím odporovati a tím na dozorčí úřad spor o povinnosti k placení příspěvků vznést, nebo u kterého místa jest učiniti podání, jímž se platebnímu výměru odporuje.

Mohlo proto z ustanovení zák. čl. XIX:1907 jako obdobné předpisu § 41 odst. 1 zůstat zachováno jen ustanovení § 156, určující rovněž, který úřad jest kompetentní rozhodovati sporné otázky mezi okresními dělníky pojišťujícími pokladnami a zaměstnavateli o platebních závazcích zaměstnavatele z nemocenského pojištění zatěžujících, nikoli však též ustanovení § 17 min. nař. č. 4790, jak nahoře bylo uvedeno, jež v zachovaných v platnosti ustanoveních zákona č. 33/88 ř. z. žádné obdoby nemá.

Za tohoto stavu nemohla ani v přítomném sporu otázka včasnosti opravného prostředku stěžující si firmy býti posuzována podle cit. ustanovení § 17 min. nař. č. 4790/1917, jež žal. úřad vkládá do textu ustanovení § 156 zák. čl. XIX:1907, nýbrž bylo ji vzhledem k druhé větě § 1 cit. zák. č. 117/26 posouditi podle ustanovení zák. č. 221/24, a to — když jde o dobu po 1. lednu 1929 — ve znění zák. z 8. listopadu 1928 č. 184 Sb.

Neučinil-li tak žal. úřad, jest jeho rozhodnutí v rozporu s právním řádem.